

Prejudiciële vragen

- 1) Moet het begrip “aanbieder van vennootschapsrechtelijke diensten” in artikel [3], punt 7, onder c), van richtlijn 2015/849 ⁽¹⁾ aldus worden uitgelegd dat het een afzonderlijke dienst betreft die niet voortvloeit uit en geen verband houdt met een transactie bestaande in de verhuur van een onroerend goed dat eigendom is van de verhuurder, ongeacht of de [verhuurder] er al dan niet mee heeft ingestemd dat de huurder zijn statutaire zetel in het gehuurde goed vestigt en daar transacties verricht?
- 2) Indien het antwoord op de eerste vraag ontkennend luidt, moet het begrip “aanbieder van vennootschapsrechtelijke diensten” in artikel [3], punt 7, onder c), van richtlijn 2015/849 dan aldus worden uitgelegd dat in gevallen waarin het onroerende goed door een natuurlijke persoon wordt verhuurd, voor die persoon dezelfde vereisten dienen te gelden als voor een rechtspersoon of juridische constructie, ongeacht de feitelijke omstandigheden, bijvoorbeeld het aantal onroerende zaken dat die natuurlijke persoon bezit en verhuurt, het feit dat de activiteit van het verhuren van het onroerende goed geen verband houdt met de economische activiteit, of andere omstandigheden?

⁽¹⁾ Richtlijn (EU) 2015/849 van het Europees Parlement en de Raad van 20 mei 2015 inzake de voorkoming van het gebruik van het financiële stelsel voor het witwassen van geld of terrorismefinanciering, tot wijziging van verordening (EU) nr. 648/2012 van het Europees Parlement en de Raad en tot intrekking van richtlijn 2005/60/EG van het Europees Parlement en de Raad en richtlijn 2006/70/EG van de Commissie (PB 2015, L 141, blz. 73).

Verzoek om een prejudiciële beslissing ingediend door de Consiglio di Stato (Italië) op 26 januari 2023 — AV, BT, CV, DW/Ministero della Giustizia

(Zaak C-41/23, Peigli ⁽¹⁾)

(2023/C 127/24)

Procestaal: Italiaans

Verwijzende rechter

Consiglio di Stato

Partijen in het hoofdgeding

Verzoekende partijen: AV, BT, CV, DW

Verwerende partij: Ministero della Giustizia

Prejudiciële vragen

- 1) Moeten artikel 7 van richtlijn 2003/88 ⁽²⁾ en clause 4 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd aldus worden uitgelegd dat zij zich verzetten tegen een nationale regeling op grond waarvan honorair rechters en honorair openbaar aanklagers geen recht hebben op een vergoeding tijdens gerechtelijke vakanties en evenmin op verplichte sociale zekerheid en verzekering tegen ongevallen en beroepsziekten?
- 2) Moet clause 5 van de raamovereenkomst inzake arbeidsovereenkomsten voor bepaalde tijd aldus worden uitgelegd dat zij zich verzet tegen een nationale regeling volgens welke de aanstelling voor bepaalde tijd van honorair rechters, die kan worden gekwalificeerd als een dienstverhouding en niet als een arbeidsoverhouding met een overheidsinstantie, gebaseerd op een eerste benoeming en één enkele herbenoeming, krachtens nationale wetten meerdere malen kan worden verlengd, zonder dat is voorzien in doeltreffende en afschrikkende sancties en van de mogelijkheid om die dienstverhouding om te zetten in een arbeidsovereenkomst voor onbepaalde tijd met een overheidsinstantie, in feitelijke omstandigheden die juridisch gezien compenserende gunstige gevolgen zouden kunnen hebben gehad voor de betrokkenen door de in wezen automatische verlenging van hun termijn?

⁽¹⁾ Dit is een fictieve naam, die niet overeenkomt met de werkelijke naam van enige partij in de procedure.

⁽²⁾ Richtlijn 2003/88/EG van het Europees Parlement en de Raad van 4 november 2003 betreffende een aantal aspecten van de organisatie van de arbeidstijd (PB 2003, L 299, blz. 9).